

Klank van verlangen

Alsof ze met een hamer op haar kop geslagen is, zo voelt Judith zich als ze om half negen wakker wordt. Diverse droomflarden sijpelen nog langzaam door naar haar bewustzijn. Zoals de ambitieuze dirigent uit Tsjechië die afgelopen zomer een tachtigkoppig orkest en een veertigtal koorleden aanstuurde en ontplofte toen de klarinettist voor de zoveelste keer zijn inzet miste in Dvorák's 9^e symfonie. De irritante medewerker van de serviceafdeling van VVE-Beheer die het balletje onterecht naar haar terugspeelde voor werkzaamheden in haar huis. Daar was zijn afdeling toch echt verantwoordelijk voor! Net voordat ze wakker was geworden een flashback van haar solozang de vorige avond in haar koor, die onzeker en weinig overtuigend had geklonken. Wat een nacht! En dat terwijl ze niet eens met de anderen was meegegaan naar het café. En dan die man gisteren ook nog.

Uiterekend half vijf was er een morsig uitziende man in een bruin geruite jas haar atelier binnengestapt met op zijn neus een zwart montuur met dikke aquariumglazen. Hij rook naar Old Spice, de aftershave die haar vader ook gebruikte en waar ze een hekel aan heeft. Vriendelijk vroeg ze hem waar zij hem mee van dienst kon zijn, ook al ergerde zich inwendig omdat hij geen afspraak gemaakt had.

‘Ik wil de restaurator spreken,’ had hij tamelijk dwingend gezegd.

‘Daar spreekt u mee,’ probeerde zij vriendelijk te antwoorden.

‘Hoe lang zit u in het vak?’

‘Meer dan twintig jaar.’

‘Bent u gediplomeerd?’

‘Jazeker, het bewijs hangt daar aan de muur.’

‘Heeft u al vaker dit soort schilderijen gerenoveerd?’

‘Wat denkt u na twintig jaar,’ klonk het onderkoeld.

Hij bleek zo'n klant te zijn die omstandig tot zes uur de tijd nam om haar te vertellen hoe zijn goedkope flutschilderijtje gerestaureerd moest worden. Een simpel, fantasieloos molenlandschap in een gehavend bladgouden baroklijstje.

‘Wellicht kunt u zich beter aanmelden voor het programma Kunst en Kitsch,’ had zij hem liefjes geadviseerd.

Waarna hij eindelijk om zes uur driftig wegstampte, de deur dichtsmeet en haar toebeet dat hij zijn licht bij een andere restaurateur zou opsteken.

Vandaag is het alsof er diep vanbinnen een ratje aan haar knaagt. Moet ik nog wel doorgaan in deze business, vraagt Judith zich moedeloos af. Iets anders zoeken, maar wat dan? Zij is tenslotte de jongste niet meer en moet volledig haar eigen boontjes doppen nu Kees vertrokken is. Niet dat zij daar rouwig om is. Hij was toch een luie donder die alles aan haar overliet.

Tijdens en na de kunstacademie had zij in hartje Amsterdam in de horeca gewerkt. Het salaris stelde niet veel voor, maar de collega's waren leuk. Na een jaar of vijf had ze genoeg gekregen van de late diensten en de vaak lallende klanten met hun obscene opmerkingen. Ze was dan ook blij toen oud-studiegenoot Erik haar belde en vroeg of ze niet bij hem wilde

werken. Erik had het helemaal gemaakt. Zijn zaak liep prima door zijn enorme netwerk van handelaren en kunstenaars. De mazzelaar had de galerie van zijn vader kunnen overnemen.

Met Erik gaat zij regelmatig naar beurzen in binnen- en buitenland. Kort van tevoren brengen de handelaren hun schilderijen of sculpturen ter restauratie bij hen, waardoor zij 's avonds laat nog door moet werken om ze op tijd af te leveren. Weigeren kan niet, wil zij geen klanten verliezen. Dat gaat ten koste van haar salaris en spaargeld. De stress die dit met zich meebrengt vreet aan haar. Steeds vaker ligt zij nachten wakker. Tot haar grote spijt schiet het zingen erbij in. Eigenlijk zou ze iedere dag minstens twintig minuten moeten oefenen. Het roer moet om, maar hoe?

Een paar dagen later komt Roos op bezoek. 'Mam, ga je mee naar de film?' vraagt zij haar. Een uitzonderlijk aanbod, omdat Roos daar meestal een vriendin of haar vriend Niels voor uitnodigt. 'Velvet Buzzsaw is een horrorfilm of thriller over de moderne kunstwereld in Amerika, heel spannend heb ik gehoord. Dat Buzzsaw cirkelzaag betekent, zegt al iets,' meldt Roos enthousiast.

Judith kan wel wat afleiding gebruiken en besluit mee te gaan. De film biedt een inkijkje in een wereld van geld, macht, manipulatie en bedrog, die Roos intrigerend vindt, maar die Judith juist enorm tegenstaat. Na afloop krijgen zij er in café De Doffer flinke bonje over. Dat is het moment dat voor Judith de maat echt vol is. Zij stopt met restaureren, wat Erik of Roos er ook van vindt. De spanning valt van haar gezicht.

Tot haar verbazing ligt er weken later een stapel brieven in haar postvakje. Nieuwsgierig bekijkt ze de afzenders: Rederij Stip, KLM, Hoge School Amsterdam en Museum Belvédère. Het tij zit mee, denkt Judith, er is een groot gebrek aan personeel. Van gekkigheid had zij potentiële werkgevers aangeschreven. Niet dat ze aan alle functie-eisen voldoet, maar wat niet is kan nog komen. Gemotiveerd is zij in ieder geval! En lukt het nog even niet, dan boekt zij een reis naar Noorwegen, het land waar zij altijd al naar toe wil. Zij loopt naar de huiskamer en kruipt achter haar zwart glanzende piano. Met een glimlach slaat zij haar partituur open en neuriet zacht: 'Myn hert altyt heeft verlanghen!'